

Sygn. akt VI ACa 473/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ksenia Sobolewska – Filcek (spr.)

Sędzia SA – Krzysztof Tucharz

Sędzia SO del. – Jolanta de Heji - Kaplińska

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki komandytowej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 grudnia 2012r. sygn. akt XX GC 82/11

I. oddala apelację:

II. zasądza od (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) spółki komandytowej w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 473/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 lutego 2011r. powód – (...) sp.k. w W. (dalej: (...)) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Sp. z o. o. w W. (dalej: (...)) kwoty 176.218,96 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2010r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 31 marca 2010r. pozwany udzielił mu nieodwołalnego poręczenia za wymienione w umowie poręczenia zobowiązania spółek: (...) Sp. z o. o. w W., (...) Sp. z o. o. w W., (...) Sp. z o. o. w (...) Sp. z o. o. w W. (dalej: Spółki) z tytułu usług doradztwa prawnego świadczonych przez powoda na rzecz tych podmiotów. Pozwany pozostaje powiązany ze Spółkami, będącymi dłużnikami powoda, przy czym przynajmniej w jednym wypadku jest to powiązanie kapitałowe, a w innym przypadkach jest to powiązanie osobowe poprzez osobę H. A. zasiadającego w zarządach większości z tych spółek. Łączna wartość wierzytelności poręczonych przez pozwanego, według stanu na 31 marca 2010r., odpowiadała kwocie dochodzonej pozwem. Kwota ta nie została jednak zapłacona przez pozwanego, pomimo wezwania do zapłaty sumy objętej poręczeniem.

Wyrokiem zaocznym z 20 maja 2011r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zaprzeczył, aby powód wykonał na rzecz Spółek wymienionych w dokumencie poręczenia jakiegokolwiek usługi, za które należne byłoby mu wynagrodzenie określone w poszczególnych fakturach wskazanych w pozwie. Zakwestionował też autentyczność i ważność rzekomo udzielonego przez siebie poręczenia twierdząc, że nie ma pewności, czy podpisy widniejące pod dokumentem poręczenia zostały rzeczywiście złożone w dniu 31 marca 2010r. W jego ocenie istnieje duże prawdopodobieństwo, że dokument poręczenia był antydatowany, a podpisy złożone zostały na nim później, niż 31 marca 2010r. Mogło to mieć miejsce w sytuacji, gdy powód ustalił, że nie uzyska zaspokojenia od Spółek. W takim wypadku – zdaniem pozwanego – zastosowanie znalazłby przepis art. 83 §1 k.c.

Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012r. i w piśmie procesowym z 17 kwietnia 2012r. pozwany podniósł dodatkowo, iż M. L., którego podpis widnieje pod oświadczeniem o udzieleniu poręczenia, w dniu 31 marca 2010r. nie był już członkiem zarządu (...), albowiem został z tej funkcji odwołany w dniu 17 lutego 2010r.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy wyrok zaoczny z 20 maja 2011r. w całości. Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi:

(...) świadczy szeroko pojęte usługi prawnicze. W roku 2008 rozpoczął współpracę ze spółkami: (...) Sp. z o. o. w W., (...) Sp. z o. o. w W., (...) Sp. z o. o. w (...) Sp. z o. o. w W., które były ze sobą powiązane osobowo i kapitałowo, świadcząc na ich rzecz usługi prawnicze, m.in. przygotowując opinie prawne, pozwy, wnioski, pisma procesowe, występując w ich imieniu w postępowaniach przed sądami i reprezentując je w postępowaniach egzekucyjnych. Z uwagi na obszerny zakres współpracy i złożoność spraw obsługę Spółek prowadziło jednocześnie kilku prawników zatrudnionych w (...) bądź z nim współpracujących.

Rozliczenia ze Spółkami następowały na podstawie faktur obejmujących zsumowany czas pracy prawników (wyszczególniony w przedstawionym wcześniej wykazie czynności wykonanych w ramach współpracy z konkretną spółką) i kwotę wynagrodzenia za świadczone usługi. (...) obciążał też Spółki kosztami sądowymi uiszczonymi w ich imieniu, w oparciu o wystawione wcześniej noty obciążeniowe.

Do roku 2010 współpraca między (...) a Spółkami przebiegała prawidłowo. Ani jakość świadczonych usług prawniczych, ani wysokość żądanego za nie wynagrodzenia nie były przez Spółki kwestionowane.

W okresie od 31 grudnia 2009r. do 31 marca 2010r. (...) wystawił na rzecz Spółek 7 faktur VAT z tytułu wykonanych usług doradztwa prawnego oraz notę księgową:

- faktura VAT nr (...) z 31.12.2009 r. na kwotę 80.664,05 złotych;
- nota obciążeniowa nr (...) z 31.12.2009 r. na kwotę 3.642,07 złotych;
- faktura VAT proforma z 10.02.2010 r. na kwotę 34.705,32 złotych;
- faktura VAT proforma z 10.02.2010 r. na kwotę 41.547,26 złotych;
- faktura VAT proforma z 10.02.2010 r. na kwotę 3.883,26 złotych;
- faktura VAT proforma z 31.03.2010 r. na kwotę 9.641,65 złotych;
- faktura VAT proforma z 31.03.2010 r. na kwotę 2.077,94 złotych;

- faktura VAT proforma z 31.03.2010 r. na kwotę 692,66 złotych.

Żadna ze Spółek nie kwestionowała jakości wykonanych usług objętych fakturami, a opisanymi w załączonych do faktur specyfikacjach. Spółki nie wnosiły też zastrzeżeń co do wysokości wskazanej w fakturach wynagrodzenia.

W dniu 31 marca 2010r. (...) udzielił powodowi nieodwołalnego poręczenia za zapłatę wierzytelności na łączną kwotę 176.218,96 zł. wraz z odsetkami, przysługujących (...) wobec Spółek z tytułu ww. faktur i noty obciążeniowej. W imieniu poręczyciela umowę podpisali: członek zarządu M. L. i prokurent T. L., tj. osoby, które – jak wynika z pełnego odpisu z KRS pozwanego – umocowane były do działania w imieniu (...).

W dniach 19 maja 2010r. i 21 stycznia 2011r. (...) bezskutecznie wzywał (...) do zapłaty kwoty 176.218,96 zł. z tytułu udzielonego poręczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo (...) jest zasadne i należało je uwzględnić w całości na podstawie art. 876 § 1 k.c. w zw. z art. 347 k.p.c., a także art. 481 § 1 i 2 zdanie pierwsze k.c. i art. 482 § 1 k.c. Powód udowodnił bowiem z toku procesu, że strony zawarły umowę poręczenia, na mocy której pozwany jest zobowiązany do spełnienia świadczenia w postaci zapłaty za usługi wykonane przez powoda na rzecz Spółek oraz wykazał za pomocą dokumentów i zeznań świadków, że wykonał usługi, za zapłatę których pozwany udzielił poręczenia, spełniając tym samym wymogi art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Natomiast pozwany nie wykazał zasadności podniesionego w sprzeciwie od wyroku zaocznego zarzutu pozorności umowy poręczenia, a w szczególności nie wyjaśnił, jakie tajne porozumienie miałyby zawrzeć strony co do tego, że ich zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że jest inny, niż ujawniony. Nie jest również wiadomym, z jakich względów strony miałyby chcieć uzyskać u osób trzecich przeświadczenie, że ich rzeczywistym zamiarem jest udzielenie przez pozwanego powodowi poręczenia, podczas gdy rzeczywisty cel podpisania umowy byłby im tylko wiadomy. Zdaniem Sądu Okręgowego, nawet gdyby przyjąć, jak twierdzi pozwany, iż oświadczenie o udzieleniu poręczenia zostało złożone w czasie, gdy zaspokojenie z majątku Spółek okazało się niemożliwe, okoliczność taka nie wpływałaby na ważność i skuteczność poręczenia. Nie ma bowiem związku pomiędzy ważnością poręczenia, a brakiem możliwości uzyskania zaspokojenia przez wierzyciela z majątku dłużnika w dacie jego udzielenia. Pozwany nie wyjaśnił przy tym, jaki jest związek pomiędzy podanymi przez niego w tym względzie faktami, a ewentualną pozornością oświadczenia o poręczeniu. Z tego też względu Sąd Okręgowy nie uwzględnił wnioskowanych przez pozwanego dowodów na okoliczność „antydatowania” oświadczenia o udzieleniu poręczenia, co skutkowało również oddaleniem wniosku pozwanego o zobowiązanie powoda do dostarczenia oryginału „Oświadczenia o udzieleniu poręczenia” celem umożliwienia biegłemu jego badania pod kątem daty złożenia podpisów oraz wniosku o zobowiązanie powoda do udzielenia zgody na zniszczenie tego dokumentu podczas badania przez biegłego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu strony pozwanej jakoby udzielenie poręczenia nie zostało poprzedzone zgodą organów pozwanej spółki, Sąd Okręgowy stwierdził, że art. 230 k.s.h. wyłącza zastosowanie art. 17 §1 k.s.h., co oznacza brak sankcji nieważności dla czynności polegającej na zaciągnięciu zobowiązania do świadczenia o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego spółki bez uchwały wspólników. Stąd wnioski dowodowe pozwanego dotyczące tej okoliczności nie mogły zostać uwzględnione.

W ocenie Sądu Okręgowego nie mogła też odnieść zamierzonego skutku obrona pozwanego, który zaprzeczał, aby wierzytelność objęta oświadczeniem o udzieleniu poręczeniu w rzeczywistości istniała – art. 883 §1 k.c. Sąd ten nie podzielił stanowiska strony pozwanej, iż w świetle art. 479¹² § 1 k. p. c. wnioski dowodowe przedstawione przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego są spóźnione, uznając, iż potrzeba ich powołania wyniknęła po złożeniu przez pozwanego sprzeciwu od wyroku. Pozwany bowiem zakwestionował fakt wykonania przez powoda usług obsługi prawnej na rzecz Spółek po raz pierwszy w sprzeciwie od wyroku zaocznego, a wierzytelności powoda nie były kwestionowane przez poszczególne Spółki. Wobec powyższego powód wnosząc pozew w niniejszej sprawie działał w usprawiedliwionym przekonaniu, iż istnienie wierzytelności objętych umową poręczenia pozostaje poza sporem

i miał prawo wskazać kolejne dowody na poparcie swego żądania w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego, zachowując termin z art. 479¹² § 1 zdanie drugie k.p.c.

Za spóźnione natomiast uznał Sąd Okręgowy wniosek pozwanego o przesłuchanie w charakterze strony H. A. – członka zarządu pozwanej spółki, zgłoszony na rozprawie w dniu 28 listopada 2012r. na okoliczność, że „saldo zobowiązań spółek wymienionych w dokumencie poręczenia wynoszą 0”, a także zarzut, iż w dacie widniejącej na umowie poręczenia M. L. nie było uprawniony do reprezentacji spółki, albowiem już 17 lutego 2010r. został odwołany z funkcji członka zarządu.

Twierdzenia pozwanego sformułowane w powyższym przedmiocie oraz dowody zawnioskowane na ich poparcie uległy, zdaniem Sądu Okręgowego, prekluzji dowodowej – zgodnie z art. 479¹⁸ § 3 k.p.c. w zw. z art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. Zarzut braku umocowania M. L. do podpisania umowy poręczenia w imieniu spółki pozwany podniósł dopiero na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012r., to jest niemal rok po doręczeniu mu odpisu wyroku zaocznego, zaś dowody na jego poparcie powołał w piśmie procesowym złożonym 17 kwietnia 2012r. i nie wykazał, aby nie było to możliwe wcześniej lub też potrzeba powołania się na nie wyniknęła później. Sąd Okręgowy nie podzielił zdania pozwanego, jakoby potrzeba powołania nowych dowodów powstała z chwilą oddalenia jego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii grafologa. Po pierwsze, wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego został oddalony dopiero na rozprawie w dniu 15 listopada 2012r. Po drugie, pozwany nigdy nie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii „grafologa” na okoliczność ustalenia, że podpis M. L. nie pochodzi od niego.

Sąd Okręgowy stwierdził też, że zarzut braku umocowania M. L. w dniu 31 marca 2010r. do podpisania umowy poręczenia, nie mógł doprowadzić do wydania korzystnego dla pozwanego orzeczenia także z tego względu, że w dniu 31 marca 2010r. M. L. był wpisany do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego dla pozwanego, jako członek zarządu. Zgodnie zaś z art. 14 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. 2007.168.1186 ze zmianami) podmiot obowiązany do złożenia wniosku o wpis do Rejestru nie może powoływać się wobec osób trzecich działających w dobrej wierze na dane, które nie zostały wpisane do Rejestru lub uległy wykreśleniu z Rejestru. Domniemywa się bowiem, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest też podstaw do uznania, że powód nie działał w dobrej wierze. Wbrew stanowisku pozwanego, świadek O. S. nie potwierdziła, by przygotowywała projekt uchwały o odwołaniu M. L. z funkcji członka zarządu. Natomiast wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność braku dobrej wiary po stronie powoda Sąd Okręgowy oddalił, jako sprekludowany.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany – (...) Sp. z o. o. w W., zaskarżając go w całości, wniósł o jego zmianę poprzez uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w związku z nierozpoznanie przez sąd I instancji istoty sprawy.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

- naruszenie art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego, zgłoszonego na rozprawie 28 listopada 2012r. – w związku z ujawnioną okolicznością, że powód mógł przygotowywać uchwałę 17 lutego 2010r. o odwołaniu M. L. z zarządu pozwanego i tym samym mieć świadomość, że M. L. nie był uprawniony do zawarcia umowy poręczenia z 31 marca 2010r. – o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron: strony pozwanej na okoliczności wskazane w sprzeciwie od wyroku zaocznego oraz strony powodowej na okoliczność przygotowania przez powódkę projektu uchwały odwołującej M. L.;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wydanie zaskarżonego wyroku z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i niedokonaniem ich właściwej oceny, poprzez uznanie za nieistotną okoliczności ujawnionej na rozprawie 28 listopada 2012r., że powód mógł przygotowywać uchwałę o odwołaniu M. L. z zarządu pozwanego i tym samym mieć świadomość, że M. L. nie był uprawniony do zawarcia umowy poręczenia.

Skarżący wniósł również na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie postanowienia sądu I instancji wydanego na rozprawie w dniu 28 listopada 2012r., oddalającego wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron i jego zmianę poprzez dopuszczenie ww. dowodu na okoliczność czy pozwany zlecił powodowi przygotowanie projektu uchwały zgromadzenia wspólników z 17 lutego 2010r. odwołującej M. L. oraz, czy powód przygotował projekt takiej uchwały i na okoliczności wskazane w sprzeciwie od wyroku zaocznego. Oddalenie powyższego wniosku doprowadziło bowiem, w ocenie skarżącego, do nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty tej sprawy, sprowadzającej się do tego, czy poręczenie zostało udzielone skutecznie oraz, czy powód był w dobrej wierze i faktycznie nie wiedział o tym, że 31 marca 2010r. M. L. nie był już uprawniony do reprezentacji pozwanego, a w konsekwencji mógł skutecznie powołać się na ochronę z art. 14 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Powód – (...) sp.k. w W. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego – (...) Sp. z o. o. w W. nie zasługiwała na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty okazały się niezasadne.

Jak trafnie uznał Sąd Okręgowy, w sprawie niniejszej będącej sprawą ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, wszczętą przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 września 2011r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.211.233.1381), zastosowanie znajdują przepisy Działu IVa Kodeksu postępowania cywilnego, regulującego postępowanie w sprawach gospodarczych. Stąd kluczowe znaczenie dla zasad gromadzenia w tej sprawie materiału dowodowego ma regulacja tzw. systemu prekluzji dowodowej, polegającego na nałożeniu na obie strony ciężaru przedstawienia sądowi wszystkich znanych im faktów, dowodów i zarzutów w określonym ustawowo terminie, pod rygorem utraty możliwości późniejszego ich przytaczania lub powoływania. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie utrwalił się taki kierunek wykładni art. 479¹² § 1 k.p.c. i art. 479¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., który wymaga, by strony dokonały wymaganego przedstawienia, chociażby w formie ewentualnej, tylko na wypadek, gdyby twierdzenia zaprezentowane w pierwszej kolejności okazały się nieskuteczne lub nie zostały uwzględnione przez sąd. Zaś zaniechanie wymaganych czynności powoduje definitywną utratę przez stronę możliwości zgłoszenia w dalszym toku postępowania spóźnionych okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (patrz np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004r., III CZP 115/03, OSNCP 2005, nr 5, poz. 77; Tadeusz Wiśniewski komentarz do art. 479¹² k.p.c. w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. pod redakcją Henryka Doleckiego i Tadeusza Wiśniewskiego, Tom II. Artykuły 367-505(37), WKP 2010). Wyjątek stanowi sytuacja, w której możliwość albo potrzeba przedstawienia okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych wynika później.

W świetle powyższych stwierdzeń, za chybiony uznać należy zarzut apelacji przypisujący Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, zgłoszonego na rozprawie 28 listopada 2012r. wobec stwierdzenia, że powód mógł przygotowywać uchwałę 17 lutego 2010r. o odwołaniu M. L. z zarządu pozwanego i tym samym miał świadomość, że M. L. nie był uprawniony do zawarcia umowy poręczenia z 31 marca 2010r. Jak bowiem trafnie uznał Sąd Okręgowy zarzut powyższy uległ prekluzji dowodowej. Nie budzi wątpliwości, że informacja dotycząca tego, czy i kto, przygotował projekt powyższej uchwały, była znana pozwanemu najpóźniej z chwilą jego przygotowania. Pozwany mógł więc zgłosić stosowny zarzut oraz wnioski dowodowe dotyczące tej kwestii już w sprzeciwie od wyroku zaocznego. Wbrew też zarzutom apelacji okoliczność, że powód mógł przygotowywać uchwałę o odwołaniu M. L. z zarządu pozwanego nie została uznana przez Sąd Okręgowy za nieistotną. Sąd ten stwierdził jednak, że wbrew przeświadczeniu skarżącego nie może być ona uznana za ujawnioną wobec strony pozwanej dopiero na rozprawie w dniu 28 listopada 2012r.

W okolicznościach tej sprawy o dobrej lub złej wierze strony powodowej w dacie zawarcia umowy poręczenia przesądza, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przede wszystkim jednak to, czy pozwany miał wówczas świadomość, że

uchwała o odwołaniu M. L. z zarządu pozwanego została podjęta (a nie jedynie przygotowano jej projekt). Ta zaś kwestia nie była w ogóle przedmiotem wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę pozwaną. Wnioski zgłoszone w sprzeciwie od wyroku zaocznego zmierzały bowiem do wyjaśnienia, czy pozwany udzielił powodowi poręczenia w dniu 31 marca 2010r., czy też umowa została podpisana w innej dacie oraz, czy akt ten został poprzedzony zgodami organów pozwanego. Stąd chybione są podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, zarówno poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.), jak i prowadzenie postępowania dowodowego z naruszeniem art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodziły w tej sprawie podstawy do uzupełnienia postępowania dowodowego w wyniku uwzględnienia wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność czy pozwany zlecał powodowi przygotowanie projektu uchwały zgromadzenia wspólników z 17 lutego 2010r. odwołującej M. L. oraz, czy powód przygotował projekt takiej uchwały i na okoliczności wskazane w sprzeciwie od wyroku zaocznego. Sąd Apelacyjny podziela bowiem w całości stanowisko Sądu Okręgowego zajęte w tej kwestii biorąc również pod uwagę, że w sprzeciwie od wyroku zaocznego wniosek o przesłuchanie stron na jakiegokolwiek okoliczności w ogóle nie był zgłoszony. Zawarty w apelacji wniosek wywiedziony z powołaniem się na art. 380 k.p.c. (pomijając już wątpliwości co do trafności zastosowania tego przepisu do postanowień dowodowych sądu I instancji) nie zasługiwał więc na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo też ustalił obowiązujące w tej sprawie zasady rozkładu ciężaru dowodów oraz nie uchybił przepisowi art. 479¹² § 1 zdanie drugie k.p.c. uznając, iż powód wykazał, że potrzeba powołania dowodów na okoliczność wykonania umowy pośrednictwa w zakresie objętym umową poręczenia wynikła dopiero w związku z zarzutami podniesionymi w sprzeciwie od wyroku zaocznego.

Mając zatem na uwadze, że w pozostałym zakresie, ani ustalenia faktyczne leżące u podstaw zaskarżonego wyroku, ani zastosowanie przez Sąd Okręgowy prawa procesowego, nie zostały przez skarżącego skutecznie zakwestionowane, Sąd Apelacyjny podzielając te ustalenia w całości uznał za nietrafny zarzut nierozpoznania istoty tej sprawy. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy przy uwzględnieniu zasad wskazanych w art. 479¹² § 1 k.p.c. i art. 479¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 479¹⁸ § 3 k.p.c. doprowadziło do trafnych ustaleń faktycznych, z których wynika, że powód wykonując wiążące go ze Spółkami umowy doradztwa prawnego zrealizował także usługi objęte fakturami oraz notą księgową, wymienionymi w pozwie i objętymi umową poręczenia. Zawarł też z pozwanym umowę z 31 marca 2010r., w oparciu o którą mógł skutecznie domagać się od niego zapłaty kwoty wskazanej w pozwie. Zaskarżony wyrok znajduje więc uzasadnienie w przepisach prawa materialnego - art. 876 § 1 k.c., a także art. 481 § 1 i 2 zdanie pierwsze k.c. i art. 482 § 1 k.c.

W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego zgodnie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu ujętą w art. 89 § 1 i 3 k.p.c.